

Írta: Jean A. Stevens
első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Olyanná válni, mint egy kisgyermek

Ha megvan a szívünk a tanulásra, valamint a hajlandóságunk arra, hogy kövessük a gyermekek példáját, az ő isteni tulajdonságaik megnyithatják a kaput saját lelki növekedésünk előtt is.

Mennyei Atyánk az Ő hatalmas bölcsessége és szeretete által kisgyermekként küldi el e földre az Ő lélekfiait és lélekleányait. E gyermekek a családokhoz mennyei természettel és rendeltetéssel bíró drága ajándékokként érkeznek. Mennyei Atyánk tudja, hogy a gyermekeknek kulcsfontosságú szerepük van abban, hogy Őhöz hasonlóvá válhassunk. Oly sokat tanulhatunk a gyermekektől.

Ez a fontos igazság néhány évvel ezelőtt is megnyilvánult, amikor a Hetvenek egyik tagja Hongkongban teljesített megbízást. Egy sok mindenben küszködő, szerény kis egyházközséget látogatott meg, amely nem tudott gondoskodni saját szükségleteiről. Miközben a püspök felvázolta a helyzetet, az általános felhatalmazott sugalmazást érzett arra, hogy felszólítsa az egyháztagokat a tizedfizetésre. A püspök, mivel ismerte szerény körülményeket, aggódott, hogy miként tudnak majd eleget tenni a kapott tanácsnak. Gondolkodott róla, majd úgy döntött, hogy az egyházközségből először

néhány erősebb hitű egyházztaggal beszél, és kéri meg őket, hogy fizessék a tizedüket. A következő vasárnap az Elemibe látogatott el. A gyermekeket a Úr tizedtörvényére tanította, majd megkérdezte tőlük, hogy hajlandók lennének-e tizedet fizetni az esetleges keresetükből. A gyermekek azt mondták, hogy igen. És ezt is tették.

A püspök ezután az egyházközség felnőtt tagjaihoz fordult, és elmondta nekik, hogy az elmúlt hat hónapban a hithű gyermekek fizették a tizedüket. Megkérdezte tőlük, hogy hajlandók lennének-e követni e gyermekek példáját és ugyanígy tenni. Az embereket annyira megérintette a gyermekek által hozott áldozat, hogy hajlandók voltak megtenni minden szükséges dolgot a tizedfizetésre. A mennyi ablakai pedig megnyíltak számukra. E hithű gyermekek példája által az egyházközség engedelmissége és biznysága is növekedett.

Maga Jézus Krisztus tanított bennünket arra, hogy a gyermekekre példaként tekintsünk. Az Újszövetség feljegyezi a válaszát, amikor apostolai

azon tanakodtak, vajon ki lesz a legnagyobb a menny országában. Kérdésükre Jézus egyszerű, de annál erőteljesebb példázattal válaszolt. Odahívott magához egy gyermeket, eléjük állította, majd ezt mondta:

„...ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.

A ki azért megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában” (Máté 18:3–4).

Mi az tehát, amit a gyermekektől kellene megtanulnunk? Milyen tulajdonságokkal rendelkeznek, és milyen példát mutatnak nekünk, ami segíthet bennünket saját lelki fejlődésünkben?

Isten e drága gyermekei hittel teljes szívvel érkeznek hozzánk. Telve vannak hittel, és fogékonyak a Lélek által sugallt érzésekre. Jól példázzák az aláztatot, az engedelmisséget és a szeretetet. Gyakran ők szeretnek és bocsátanak meg először.

Hadd osszak meg néhány élményt arról, hogy a gyermekek az ő ártatlan, mégis erőteljes, krisztusi tulajdonságokat tükröző példájukkal miként áldhatják meg mások életét.

Az alig két éves Todd nemrég édesanyjával ellátogatott egy képtárba, ahol a Szabadítót ábrázoló gyönyörű festményekből tartottak egy rendkívüli kiállítást. Miközben e szent képek előtt sétáltak, édesanyja hallotta a kisfiút, amint áhítattal kimondja Jézus nevét. Lenézett, és látta, hogy a kisfiú karba font kézzel, fejét lehajtva nézte a festményeket. Vajon tanulhatunk-e Toddtól valamit az Úr iránti aláztatos, áhítatos és szeretetteljes hozzáállásról?

Múlt ősszel egy tízéves fiú példamutatását figyelhettem meg Örményországban. Miközben az úrvacsorai gyűlés kezdetét vártuk, észrevettem, amikor a gyülekezet legidősebb tagja

éppen megérkezett. Gyorsan odasietett hozzá, majd karját nyújtotta felé, hogy segítsen neki, nehogy megboltonjon. A kápolna első sorához kísérte, hogy jobban hallja majd a beszédeket. Ez az apró kedvesség vajon taníthat-e bármit is arról, hogy az Úr királyságában azok a legnagyobbak, akik keresik az alkalmat mások szolgálatára?

Az elemis korú Katie a saját családjára gyakorolt hatásával tanított bennünket. Eljárt az Elemibe, ahol

megismertették vele az evangélium tanításait. Katie, az ő egyre növekvő hitével és bizonyosságával egy kis üzenetet hagyott szülei párnáján. Azt írta benne, hogy az evangélium igazságai „otthonra letek szívében”. Megosztotta velük azon vágyát, hogy közel legyen Mennyei Atyjához, engedelmessé legyen az Ő parancsolatai betartásában, és hogy a családját a templomban egymáshoz pecsételjék. Drága kislányuk egyszerű bizonyossága

mélyen megérintette a szülők szívét. Katie és családja végül részesült a szent templomi szertartásokban, mely családjukat örökre egymáshoz köti. Katie hittel teljes szíve és példája segített abban, hogy a családjá is örökévaló áldásokban részesülhessen. Őszinte bizonyossága és vágya, hogy az Úr tervét kövesse, vajon segíthet-e nekünk is tisztábban látni, hogy mi az, ami leginkább számít?

Saját családjunk egy közeli rokonunktól, a hatéves Liamtól tanul. Tavaly súlyos agydaganattal kellett megküzdenie. Két komoly műtét után szükségessé vált, hogy sugárkezelést is kapjon. A kezelése alatt egyedül kellett lennie és teljesen mozdulatlanul kellett feködni. Liam nem akarta, hogy nyugtatókat adjanak neki, mivel azoktól nem érezte jól magát. Eltökélt volt abban, hogy amíg hallhatja az édesapja hangját a beszélőn keresztül, nyugtatók nélkül is mozdulatlanul tud majd feködni.

Ezekben a nehéz pillanatokban édesapja szerető és bátorító szavakkal nyugtatta. „Liam, bár nem látsz engem, én itt vagyok. Tudom, hogy képes vagy rá. Szeretlek!” Liam sikeresen átesett a szükséges 33 sugárkezelésen, és mindegyik alatt teljesen nyugodt volt, ami igen nagy teljesítménynek számított, hiszen az orvosok úgy gondolták, fiatal kora miatt lehetetlen lesz nyugtatók nélkül kibírnia a kezeléseket. A több hónapon át tartó fájdalom és nehézségek során Liam ragályos optimizmusa hatalmas példát állított arra, miként lehet reménnyel és boldogsággal szembenézni a szenvedéssel. Bátorsága orvosaira, a nővérekre és számtalan más emberre is nagy hatással volt.

Mi is fontos leckéket tanulunk tőle a hitről és az Úrba vetett bizalomról. Liamhez hasonlóan mi sem látjuk Mennyei Atyánkat, de hallhatjuk a

hangját, ami megadja nekünk a szükséges erőt ahhoz, hogy kitartsunk az élet kihívásai közepette.

Vajon Liam példája segíthet-e jobban megértenünk Benjámin király szavait, miszerint legyünk olyanok, mint egy gyermek – engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, szeretettel teljes? (Lásd Móziás 3:19.)

Ezek a gyermekek olyan gyermeki tulajdonságokat példáznak, melyeket nekünk is ki kell fejlesztenünk, vagy újra fel kell fedeznünk magunkban, hogy beléphessünk a menny királyságába. Olyan tiszta lelkek ők, akiket a világ még nem szennyezett be – taníthatók és hittel teljesek. Nem is csoda, hogy a Szabadító különös szeretettel és nagybecsüléssel fordul a kisgyermekhez.

A Szabadító az amerikai földrészen tett páratlan látogatásának eseményei között kimagasló helyet foglal el a gyermekeknek tett szolgálata. Megindító módon nyújtotta ki karját minden egyes gyermek felé.

„...és vette a kisgyermeküket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához.

És miután ezt megtette, ismét könnyekre fakadt;

És a sokasághoz szólt, és azt mondta nekik: Nézzétek kicsinyeiteket” (3 Nefi 17:21–23).

M. Russell Ballard elder a Szabadító azon szavainak fontosságáról tanított bennünket, hogy „nézzétek kicsinyeiteket”, amikor ezt mondta: „Vegyük észre, hogy a Szabadító nem azt mondta, »vessetek rájuk egy pillantást«, »néha figyeljétek őket« vagy »időnként tekintetek feléjük«. Azt mondta, hogy *nézzétek*, vagyis figyeljétek meg őket. Számomra ez azt jelenti, hogy szemünkkel és szívünkkel is magunkhoz kell ölelnünk őket; akként kell látnunk és méltányolnunk őket, akik valójában: Mennyei Atyánk isteni tulajdonságokkal rendelkező lélekgyermekéiként” (“Behold Your Little Ones,” *Tambuli*, Oct. 1994, 40; kiemelés hozzáadva).

Nincs is tökéletesebb hely arra, hogy a kicsinyeinket nézzük, mint a saját családuink. Az otthon olyan hely, ahol együtt tanulhatunk és növekedhetünk. Egy gyönyörű elemis énekünk is tanít erről az igazságról:

Nagy áldás a család.

Segít azzá válnunk, mit Isten elvár.

A családuink oly drága,

Jó Atyánk ajándéka.

(A család Isten ajándéka. *Liahóna*, 2008. okt. Cs12–13.)

A családuink az a hely, ahol a szeretet és hit légkörében sokkal személyesebb módon látjuk és méltányoljuk az Ő lélekgyermekéinek isteni tulajdonságait. A családuinkban lágyulhat meg a szívünk, és lehetünk elég alázatosak ahhoz, hogy arra vágyjunk, hogy még gyermekibbé váljunk. Ez egy olyan folyamat, ami által még inkább krisztusivá válunk.

Az élet néhány eseménye vajon kitörölte-e azt a hittel teli szívet és gyermeki hitet, mellyel egykor rendelkeztek? Ha igen, nézzetek körül az életetekben lévő gyermekek között, majd nézzétek meg őket újra. Lehetnek azok a családokban, az utca túloldalán vagy az egyházközségek Elemijében lévő gyermekek is. Ha megvan a szívünk a tanulásra, valamint a hajlandóságunk arra, hogy kövessük a gyermekek példáját, az ő isteni tulajdonságaik megnyithatják a kaput saját lelki növekedésünk előtt is.

Mindig is hálás leszek az áldásokért, melyekben saját gyermekeim által van részem. Mindegyikük példája olyan leckéket tanított nekem, melyre szükségem volt. Segítettek nekem jobb emberré válnom.

Alázattal teszem szilárd bizonyoságomat arról, hogy Jézus a Krisztus. Ő az egyetlen és tökéletes Fiú – engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel. Azért imádkozom, hogy mindannyian szívből kövessük az Ő példáját, hogy olyanok legyünk, mint egy kisgyermek, hogy ezáltal visszatérhessünk mennyei otthonunkba. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■